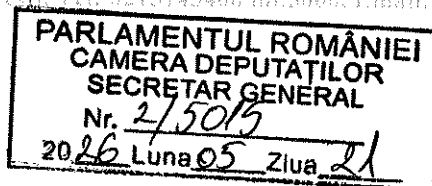




ROMANIA  
DEPARTAMENTUL PENTRU RELATII CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 32, sector 1, București, Tel: 0213143400 fax 3000, E-mail: departamentul@gov.ro



Nr. 5917/2026

19-05-2026

**Către: DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA  
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR**

**Ref. la:** punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 14 mai 2026

**STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,**

*Bp Legislativ*

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru modificarea art. 113 din Codul penal – reducerea limitei de vârstă a răspunderii penale de la 14 la 12 ani, exclusiv pentru infracțiunea de omor, condiționată de discernământ (Bp. 34/2026, Plx. 352/2026);*
2. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Bp. 761/2025, Plx. 264/2026);*
3. *Propunerea legislativă pentru asigurarea plății creanțelor comerciale ale operatorilor economici de către instituțiile și autoritățile publice (Bp. 697/2025, Plx. 273/2026);*
4. *Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul Penal (Bp. 760/2025, Plx. 301/2026);*
5. *Propunerea legislativă privind completarea art. 48 din Legea nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 78/2026, L. 211/2026); Plx 389/2026*
6. *Propunerea legislativă privind declararea ca municipiu a orașului Voluntari, județul Ilfov (Plx. 151/2026);*
7. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri (Bp. 39/2026, Plx. 353/2026);*
8. *Propunerea legislativă pentru completarea art. 151 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ (Plx. 169/2026);*
9. *Propunerea legislativă privind modificarea și completarea Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 76/2026, Plx. 365/2026);*
10. *Proiectul de Lege pentru modificarea alineatului (3) al articolului 654 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății (Bp. 378/2025, Plx. 495/2025);*
11. *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 115/2015 privind alegerea autorităților administrației publice locale și a Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente (Bp. 320/2025, Plx. 443/2025);*
12. *Proiectul de Lege pentru completarea Legii societăților nr. 31/1990 (Bp. 362/2025, Plx. 510/2025);*

**13. Proiectul de Lege pentru modificarea și completarea art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției (Bp. 695/2025, Plx. 295/2026).**

Totodată, vă transmitem atașat, în copie, punctul de vedere al Guvernului referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (Bp. 71/2026, L. 205/2026). Plx 396/2026

Cu deosebită considerație,

 **NINA ȘĂPĂUNARU**

**SECRETAR DE STAT**



PRIM MINISTRU

**Domnule președinte,**

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

## **PUNCT DE VEDERE**

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal*, inițiată de doamna deputat AUR Laura Gherasim împreună cu un grup de parlamentari neafiliați, independenți, Minorități Naționale, POT, PSD, AUR, SOS.RO (Bp. 761/2025, Plx. 264/2026).

### **I. Principalele reglementări**

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea *Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal*, cu modificările și completările ulterioare, prin îmbunătățirea condițiilor de detenție și consolidarea sistemului penitenciar românesc.

Astfel, potrivit *Expunerii de motive*, sunt vizate, în principal, următoarele aspecte:

- stabilirea unor standarde minime obligatorii privind asigurarea unui spațiu util de minim patru metri pătrați per deținut,
- asigurarea accesului permanent la apă potabilă și actualizarea anuală a alocației pentru hrană în funcție de inflație,
- asigurarea accesului zilnic la grupuri sanitare funcționale,
- introducerea camerelor de protecție cu supraveghere video permanentă, la cererea deținutului, fără obligația de a motiva această solicitare,
- introducerea permisiunii de ieșire din penitenciar în interesul superior al copilului minor,
- măsuri privind asigurarea personalului medical în penitenciare,
- măsuri de reinserție socială a foștilor deținuți, prin înființarea de centre regionale de reinserție post - detenție care oferă locuință temporară, consiliere juridică gratuită.

## II. Observații

1. Cu privire la reglementarea de la art. I pct. 1 din inițiativa legislativă, observăm în primul rând că, deși aceasta are în vedere modificarea întregului art. 1 din *Legea nr. 254/2013*<sup>1</sup>, soluția *de lege ferenda* nu cuprinde și o denumire marginală a acestui articol.

Astfel, ținând cont de faptul că întreaga lege în vigoare cuprinde articole care conțin o denumire marginală, pentru unitate de reglementare, se impune ca legiuitorul să reglementeze inclusiv denumirea marginală a noului art. 1 propus.

*De lege lata* dispozițiile art. 1 din *Legea nr. 254/2013* reglementează *principiul legalității executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate*, care presupune că aceste măsuri de drept penal se execută potrivit legii. Soluția propusă la art. 1 alin. (1) face referire exclusiv la faptul că executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate trebuie să fie în concordanță cu respectarea drepturilor persoanelor private de libertate.

Prin urmare, față de soluția în vigoare, soluția *de lege ferenda* este

---

<sup>1</sup> privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificările și completările ulterioare

mai restrictivă, întrucât face referire exclusiv la drepturile persoanelor private de libertate. Or, cadrul normativ care reglementează modalitatea de executare a pedepselor și a măsurilor privative de libertate este mai amplu, cuprinzând totalitatea normelor juridice care guvernează aceste raporturi.

Propunerea de reglementare privitoare la art. 1 alin. (2) face referire la scopul executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate, aspect ce este deja reglementat la art. 3 din *Legea nr. 254/2013*.

Astfel, din interpretarea dispozițiilor art. 3 din *Legea nr. 254/2013* reiese că scopul executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și reintegrarea socială a persoanelor condamnate.

Se observă că scopul executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate declarat de către inițiatorii propunerii legislative, respectiv *„asigurarea unor condiții de detenție conforme cu demnitatea umană, protejarea sănătății persoanelor aflate în custodia statului, sprijinirea reintegrării sociale a acestora și modernizarea infrastructurii și a resurselor umane din sistemul penitenciar”* reprezintă pârgii prin care poate fi îndeplinit scopul acestora, astfel cum acesta este definit la art. 3 din *Legea nr. 254/2013*. Prin urmare, aspectele propuse la art. 1 alin. (2) nu pot fi considerate scopuri ale executării măsurilor privative de libertate.

2. Referitor la reglementarea de la art. 1 pct. 2 din inițiativa legislativă, apreciem că soluția referitoare la art. 11 alin. (6), care stabilește obligația unităților penitenciare de a comunica anual Ministerului Justiției situația deficitului de personal pe fiecare categorie, reprezintă o normă criticabilă sub aspectul eficienței și clarității acesteia.

În acest sens, se observă că norma propusă este lipsită de consecințe juridice, întrucât nu se precizează care este procedura ulterioară acestei comunicări și nici care este rezultatul urmărit prin această informare. De asemenea, menționăm că textul propus se limitează exclusiv la stabilirea unei obligații de informare, fără a încerca să stabilească anumite soluții prin care problematica respectivă să fie rezolvată.

Prin urmare, considerăm că unitățile penitenciare ar trebui să comunice deficitul de personal către Administrația Națională a Penitenciarelor, fără să existe o informare directă din partea acestora către Ministerul Justiției.

Nu în ultimul rând, textul propus nu face referire, spre exemplu, la categoria personalului din sectorul administrativ, ci se limitează exclusiv la cel din sectorul operativ, medical și psihologic. De asemenea, apreciem că referirea la personalul din domeniul psihologic este neclară, întrucât nu se deduce dacă, de fapt, vizează personalul din sectorul de reintegrare socială.

În ceea ce privește norma referitoare la completarea art. 11, la alin. (7), apreciem că redistribuirea temporară și detașarea polițiștilor de penitenciare prin ordin al ministrului justiției nu reprezintă o soluție care să acopere lipsa de personal existentă la nivelul sistemului penitenciar. De asemenea, soluția propusă nu respectă *principiul de certitudine și siguranță a raporturilor de serviciu*. Apreciam că, soluții pentru asigurarea efectivelor de polițiști de penitenciare necesare asigurării serviciilor de pază, escortare, însoțire și supraveghere a persoanelor private de libertate sunt, pe de o parte, încadrarea funcțiilor vacante, creșterea statelor de funcții ale locurilor de deținere care au dat în folosință noi spații de cazare și, pe de altă parte, debirocratizarea și digitalizarea unor proceduri specifice.

3. În ceea ce privește reglementarea de la art. I pct. 3 din inițiativa legislativă, facem următoarele precizări:

a) observăm că propunerile de reglementare privitoare la art. 23 alin. (7) - (12) au în vedere reglementarea unei camere de protecție cu supraveghere video permanentă, în care ar urma să fie cazate persoane private de libertate în vederea evitării riscurilor de victimizare ori evitarea riscurilor de a fi supuse torturii, tratamentelor inumane sau degradante sau altor rele tratamente, precum și discriminării.

Aceste soluții *de lege ferenda* ar urma să fie cuprinse în cadrul art. 23 din *Legea nr. 254/2013*, articol ce reglementează cazarea temporară în camera de protecție și supravegherea deținuților prin intermediul camerelor de luat vederi. Camera de protecție reglementată *de lege lata* în cuprinsul art. 23 din *Legea nr. 254/2013* reprezintă o încăpere anume destinată și amenajată unde sunt cazate, pentru maximum 24 de ore, persoanele care intenționează să recurgă la acte de autoagresiune sau de suicid, să rănească o altă persoană, să distrugă bunuri ori să tulbure în mod grav ordinea. Prin urmare, camera de protecție *de lege lata* are în vedere unele situații excepționale, cu risc imediat asupra sănătății persoanelor sau asupra bunurilor. În acest sens, menționăm că amenajarea și dotarea camerei de protecție este prevăzută la anexa nr. 36 b din

*Ordinul Ministrului Justiției nr. 4.800/C din 27 noiembrie 2018 pentru aprobarea Regulamentului privind siguranța locurilor de deținere din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, cu modificările ulterioare.* Cu titlu exemplificativ, precizăm că, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, pereții, pardoseala și ușa camerei de protecție se capitonează cu materiale care să împiedice vătămarea persoanei, rezistente la uzură și acțiuni de vandalism. Așadar, modalitatea de amenajare și dotare a camerei de protecție relevă cu exactitate scopul pentru care persoanele private de libertate sunt cazate în aceste camere specifice. Astfel, constatăm că această cameră de protecție la care autorii propunerii legislative fac referire, este diferită de camera de protecție reglementată *de lege lata*, având totodată și scopuri distincte.

Prin urmare, apreciem că includerea în cuprinsul art. 23 din *Legea nr. 254/2013* a unor dispoziții care au ca obiect reglementarea camerei de protecție într-un sens diferit de cel avut în vedere *de lege lata* aduce atingere exigențelor de claritate, precizie și previzibilitate a normei, fiind contrară prevederilor art. 1 alin. (5) din *Constituția României, republicată*.

Mai mult, menționăm că reglementările normative în vigoare stabilesc anumite măsuri speciale de siguranță aplicabile persoanelor cazate în camera de protecție. Spre exemplu, potrivit art. 110 alin. (3) din *Ordinul Ministerului Justiției nr. 4800/C/2018*: „*Persoanele private de libertate cărora li se aplică regimul de maximă siguranță și pentru care se apreciază că se impun măsuri sporite de siguranță, persoanele private de libertate sancționate disciplinar cu izolarea, cazate în camera de protecție, precum și cele care prezintă risc pentru siguranța penitenciarului se scot din cameră, de regulă, în prezența șefului secției/șefului de tură sau a unei persoane desemnate de directorul locului de deținere și, în mod obligatoriu, în prezența unui număr suficient de membri ai personalului, dotați corespunzător cu mijloace de imobilizare, alarmare și comunicare.*”.

Din examinarea cadrului normativ aflat în vigoare, referitor la camera de protecție, rezultă că acesta este coerent și are sens exclusiv în raport cu reglementarea actuală a camerei de protecție, și nu cu privire și la sensul dat camerei de protecție prin prezenta inițiativă legislativă.

b) în ceea ce privește utilizarea sintagmei „*riscuri de victimizare*”, apreciem că aceasta este neclară și lipsită de precizie și previzibilitate. În acest sens, menționăm că în cuprinsul *Legii nr. 254/2013* nu mai există nicio referire la această sintagmă. Prin urmare, nu este clar sensul acestei

sintagme,

c) din coroborarea dispozițiilor propuse la art. 23 alin. (7) și (8) din inițiativa legislativă, nu rezultă cu claritate care ar urma să fie diferența între camerele de cazare și camerele de protecție. În acest sens, menționăm că propunerea de la art. 23 alin. (8) stabilește că aceste camere de protecție sunt similare cu camerele de cazare. Astfel, nu este clar dacă singura diferență între camerele de cazare și cele de protecție constă în supravegherea video la nivelul acestora din urmă.

În ceea ce privește obligativitatea stabilită în sarcina administrației locurilor de deținere de a amenaja astfel de camere de protecție, menționăm că punerea în aplicare a dispozițiilor nou propuse este imposibil de realizat la nivelul Administrației Naționale a Penitenciarelor, întrucât spațiile de cazare existente în prezent la nivelul sistemului penitenciar sunt insuficiente, iar indisponibilizarea și a altor camere în care să fie cazate persoane private de libertate, la solicitarea acestora, ar crește și mai mult indicele de ocupare pentru celelalte categorii custodiate.

d) din interpretarea dispozițiilor propuse la art. 23 alin. (7) - (12), rezultă că persoanele private de libertate pot solicita și obține cazarea acestora într-o cameră de protecție, fără a motiva solicitarea, directorul locului de deținere fiind obligat să aprobe o astfel de cerere. Atragem atenția că o atare soluție legislativă ar putea duce la abuzuri din partea persoanelor private de libertate, aspect care va avea un efect negativ asupra activității polițiștilor de penitenciare și, implicit, asupra climatului și măsurilor de siguranță din locurile de deținere.

Mai mult, o astfel de soluție legislativă va avea ca efect formularea unui număr mare de acțiuni în instanță împotriva administrației locurilor de deținere.

De asemenea, apreciem că propunerea de la art. 23 alin. (9) nu este corelată cu cea de la alin. (10). În concret, subliniem că, deși soluția propusă la alin. (9) stabilește motivele care justifică cazarea deținuților în camera de protecție, cea de la alin. (10) precizează că cererea formulată de către persoana privată nu este motivată.

e) menționăm că întreaga reglementare propusă este lipsită de previzibilitate. Având în vedere, pe de-o parte, că soluția propusă stabilește obligația locului de deținere de a amenaja camere de protecție, iar, pe de altă parte, acordă posibilitatea oricărei persoane de a fi cazată oricând în această cameră, fără stabilirea unor condiții în acordarea acestora, apreciem că administrația locului de deținere se va afla mereu în

imposibilitatea de a putea estima și de a pregăti numărul necesar de camere de protecție. Spre exemplu, pot fi situații în care un număr mic de persoane private de libertate solicită să fie cazate în camera de protecție și situații când această solicitare este formulată de un număr foarte mare de deținuți. Imprevizibilitatea normei decurge și din faptul că în cazul unor astfel de solicitări, directorul locului de deținere este obligat de a aproba de îndată cererea privitoare la cazarea într-o cameră de protecție, fără a avea temei legal de a putea refuza o astfel de solicitare.

f) apreciem că soluțiile legislative propuse pot fi considerate ca fiind contrare dreptului la respectarea demnității umane și a vieții private de deținuților. Totodată, modul de formulare este unul neclar și din perspectiva inexistenței unei obligații exprese de a se filma în grupurile sanitare din cadrul camerei de protecție.

4. Referitor la reglementarea de la art. I pct. 4 din inițiativa legislativă, apreciem că norma propusă nu este clară, întrucât nu se precizează locul la care trebuie raportați cei 4 metri pătrați. În subsidiar, apreciem că legiuitorul ar putea avea în vedere asigurarea acestui spațiu minim în cadrul camerei de deținere.

În acest sens, facem mențiunea că suprafața minimă individuală asigurată unei persoane private de libertate este deja reglementată, în mod integrat și complet, la art. 1 și art. 9 din *Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate*, aprobate prin *Ordinul ministrului justiției nr. 2772/C/2017, cu modificările ulterioare*.

Astfel, considerăm că nu se impune o dublă reglementare, mai ales în contextul în care propunerea de modificare a *Legii nr. 254/2013* nu face nicio trimitere cu privire la situația persoanelor cazate individual, care, potrivit normelor naționale și internaționale relevante, ar trebui să beneficieze de un spațiu minim individual de 6 mp.

În aceleași coordonate, considerăm neclară terminologia folosită, respectiv spații verzi sau spații recreative, acești noi termeni nu apar în legislația execuțional penală, aspect care va determina grave probleme practice, în contextul în care majoritatea locurilor de deținere au fost proiectate și construite de foarte mult timp. În consecință, anticipăm formularea unui număr mare de acțiuni în justiție împotriva administrației locurilor de deținere, pe motiv că nu este asigurat dreptul de a avea acces la aceste spații verzi.

5. Cu privire la reglementarea de la art. I pct. 5 din inițiativa legislativă, apreciem necesară și oportună o astfel de soluție legislativă, întrucât are un efect pozitiv asupra modului de executare a pedepsei.

6. În ceea ce privește reglementarea de la art. I pct. 6 din inițiativa legislativă, subliniem, cu titlu general, că propunerea are în vedere exclusiv completarea art. 50 din *Legea nr. 254/2013* cu un nou alineat, alin. (4). Prin urmare, apreciem că soluția propusă trebuia să facă referire, în mod corespunzător, la formula de completare a dispozițiilor, și nu de modificare, potrivit normelor de tehnică legislativă.

Menționăm că, potrivit prevederilor art. 5<sup>1</sup> alin. (1) și alin. (2) din *Ordonanța Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și securitate națională și ale persoanelor private de libertate, republicată, cu modificările și completările ulterioare* : „(1) Valoarea financiară a normelor de hrană ale persoanelor private de libertate se stabilește și se actualizează de către Ministerul Justiției, la propunerea Administrației Naționale a Penitenciarelor, în funcție de indicii prețurilor de consum pentru actualizare la rata inflației a elementelor patrimoniale, capitolul „Mărfuri alimentare”, publicați de Institutul Național de Statistică în *Buletinul statistic de prețuri*.

(2) Actualizarea valorii financiare a normelor de hrană ale persoanelor private de libertate se face periodic, pe baza indicilor prețurilor de consum prevăzuți la alin. (1), dacă rezultă diferențe de peste 5% față de luna în care s-a stabilit ultima valoare.”.

Prin propunerea, ca valoarea financiară a normelor de hrană, să fie actualizată prin hotărâre a Guvernului, în funcție de indicele inflației și costurile reale ale unei alimentații echilibrate, precizăm că procesul de actualizare va fi îngreunat și în contradictoriu cu legislația care reglementează activitatea de hrănire a persoanelor private de libertate, respectiv *Ordonanța Guvernului nr. 26/1994*.

De asemenea, subliniem că soluția propusă referitoare la actualizarea anuală a alocației zilnice pentru hrană este mai restrictivă decât norma în vigoare care stabilește obligația de actualizare a valorii financiare a normelor de hrană dacă indicele prețurilor de consum crește cu peste 5% față de luna în care s-a stabilit ultima valoare. Apreciem că era preferabilă soluția *de lege lata*.

În plus, cu privire la propunerea de modificare a art. 50 referitor la alimentația persoanelor condamnate, considerăm că alin. (3) trebuia

formulat astfel întrucât noțiunea de "*norme minime obligatorii de hrană*" nu este definită și nu rezultă dacă aceasta vizează necesarul caloric, aportul de nutrienți sau alte criterii obiective.

Totodată, trimiterea generică la "*consultarea unor specialiști în nutriție*" nu este oportună întrucât normele legislative trebuie să fie clare, predictibile și fundamentate științific, bazate pe standarde recunoscute, ghiduri de specialitate sau pe expertiza unui for profesional ori a unei autorități competente și pe opiniile aleatorii ale unor specialiști nedefiniți.

7. Cu privire la reglementarea de la art. I pct. 7 din inițiativa legislativă, constatăm că norma reglementează o obligație în sarcina Ministerului Justiției de a organiza centre regionale de reinserție post-detenție în colaborare cu autoritățile locale și organizațiile neguvernamentale, în cadrul cărora ar urma să fie cazate pe o perioadă de maximum 2 luni persoanele recent puse în libertate, beneficiind totodată și de consiliere juridică gratuită, sprijin pentru angajare și servicii de asistență psihosocială gratuită.

În acest sens, precizăm că norma propusă are ca obiect reglementarea unor raporturi sociale ce devin incidente după momentul punerii în libertate a persoanei condamnate. În acest sens, subliniem că *Legea nr. 254/2013* are ca obiect reglementarea executării pedepselor și măsurilor privative de libertate. Astfel, apreciem că, o astfel de propunere de reglementare excedează obiectul *Legii nr. 254/2013*.

Totodată, subliniem că *Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare*, cuprinde dispoziții speciale privitoare la persoanele private de libertate. În acest sens, menționăm că art. 64 alin. (4) din *Legea nr. 292/2011* stabilește următoarele: „*În primele 30 de zile de la data eliberării din penitenciar, dar nu mai mult de 2 ani după eliberarea din penitenciar, pentru persoanele eliberate care nu au adăpost, nu au un loc de muncă și venituri stabile și nici rețea de suport familial/ comunitar, autoritățile administrației publice locale, prin colaborare interinstituțională, organizează servicii publice integrate pentru asigurarea găzduirii temporare, servicii de informare, consiliere și de reintegrare socială, în etapa post-detenție, precum și pentru facilitarea accesului la programe de formare profesională.*” Așadar, fără a nega necesitatea și importanța existenței unor astfel de centre în care să fie cazate persoanele puse în libertate, constatăm că legislația în vigoare cuprinde deja dispoziții în acest sens. Prin urmare, era preferabilă o soluție legislativă prin care, eventual, ar putea fi îmbunătățit mecanismul

deja existent.

De asemenea, observăm că, spre deosebire de soluția *de lege lata*, propunerea de reglementare nu face nicio referire la condițiile sau situațiile în care persoanele recent puse în libertate ar urma să fie cazate în astfel de centre de reinserție.

Precizam că reglementarea unor astfel de centre de reinserție post-detenție în baza dispozițiilor *de lege ferenda* ar urma să aibă ca rezultat existența a două mecanisme paralele care ar urma să aibă, în mare parte, același scop: cazarea persoanelor puse în libertate și acordarea anumitor beneficii. Ne referim la centrele prevăzute de propunerea analizată și cele prevăzute de *Legea nr. 292/2011*, mai sus amintită. O astfel de situație este de evitat, pe motiv că ar urma să fie aplicat un tratament distinct persoanelor ce ar urma să fie cazate în cadrul acestor două tipuri de centre. Apreciem că este preferabil ca autoritățile naționale să stabilească un mecanism unitar de care pot beneficia persoanele private de libertate în vederea facilitării reinserției sociale.

Având în vedere dispozițiile art. II din prezenta inițiativă legislativă, soluțiile *de lege ferenda* analizate ar urma să intre în vigoare în termen de 90 de zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I. Prin urmare, în acest termen, Ministerul Justiției are obligația de a organiza centrele de reinserție post-detenție amintite și de a le face operaționale. Stabilirea unui astfel de termen reprezintă o soluție legislativă nefezabilă și imposibil de pus în practică.

Dificultatea de pus în practică a unei astfel de soluții legislative decurge și din faptul că norma este neclară: nu prevede dacă această organizare a centrelor de reinserție post-detenție presupune construirea unor locuri/clădiri noi sau reorganizarea unora deja existente. Mai mult, operaționalizarea unor astfel de centre necesită un anumit timp, în condițiile în care ar fi necesară inclusiv crearea unor locuri de muncă și angajarea personalului care să acorde beneficiile menționate, precum și alocări bugetare substanțiale.

În subsidiar, menționăm că în cadrul *Strategiei naționale de reintegrare socială a persoanelor private de libertate 2020 - 2024*<sup>2</sup>, s-a avut în vedere dezvoltarea unor centre de incluziune socială, în colaborare cu autorități publice sau cu organizații neguvernamentale. În contextul în care activitatea nu a fost realizată, Administrația Națională a Penitenciarelor a dezvoltat colaborări cu asociații care pot oferi un astfel

---

<sup>2</sup> Aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 430/2020 privind aprobarea *Strategiei naționale de reintegrare socială a persoanelor private de libertate 2020 - 2024*.

de sprijin, prin intermediul centrelor de incluziune proprii.<sup>3</sup>

Prin urmare, apreciem ca o soluție de reglementare oportună, alternativă prezentei propuneri *de lege ferenda*, ar fi ca norma să reglementeze o obligație de diligență în sarcina Administrației Naționale a Penitenciarelor de a întreprinde demersurile necesare pentru colaborarea cu autorități publice sau organizații neguvernamentale, în vederea acordării de sprijin persoanelor puse în libertate și care sunt în nevoie.

Mai mult decât atât, întrucât prevederile nou introduse vizează instituirea unui centru, suplimentar celor deja prevăzute de *Legea nr. 254/2013*, apreciem că era necesar ca în cuprinsul normei să regăsim și reglementări cu privire la modalitatea de organizare, primire, funcționare și finanțare a centrului regional de reinserție.

8. Cu privire la reglementarea de la art. I pct. 8 din inițiativa legislativă, observăm că, propunerea privitoare la art. 69 alin. (3) vizează adăugarea unei noi teze, respectiv: „(...) sau să stabilească o relație de apropiere intimă în urma vizitelor periodice pentru o perioadă constantă de cel puțin 3 luni.”. Apreciam că sintagma „*apropiere intimă în urma vizitelor*” este neclară, fapt ce va determina probleme grave în aplicarea practică a acestei soluții legislative. Totodată, această formulare criticabilă poate fi interpretată în sensul că, în timpul vizitei, o persoană privată de libertate trebuie să aiba o apropiere intimă cu vizitatorul, aspect ce pune în pericol grav siguranța misiunilor de supraveghere din cadrul sectorului de acordare a drepturilor.

Mai mult, este total neclară motivația pentru care a fost aleasă perioada de 3 luni și ar determina o situație practică gravă, întrucât, în concret, un deținut va putea beneficia de vizită intimă cu mai multe persoane în timpul executării pedepsei privative de libertate, chiar dacă nu a avut o relație similară relațiilor stabilite între soți anterior datei primirii în penitenciar.

În aceleași coordonate, se constată că la alin. (4) al art. 69 a fost adăugată o nouă teză: „(...) respectiv prin evidențele ținute de locul de deținere privind vizitarea acordate deținuților”. În concret, soluția propusă reglementează o nouă obligație în sarcina polițiștilor de penitenciare din cadrul sectorului de acordare a dreptului la vizită, respectiv să țină o evidență care să ateste dovada existenței relației de parteneriat dintre 2 persoane. Această obligație ar îngreuna considerabil

---

<sup>3</sup> Spre exemplu, Asociația Fight for Freedom, Fundația Prison Fellowship Romania, Centrul Onisim și Asociația Serviciul Umanitar pentru Penitenciare

activitatea polițiștilor de penitenciare care își desfășoară activitatea în cadrul sectorului vizită, fiind instituită o atribuție suplimentară în sarcina acestora.

9. Referitor la reglementarea de la art. 1 pct. 10 din inițiativa legislativă, menționăm că propunerea de reglementare referitoare la art. 78 alin. (3) nu poate fi susținută, având în vedere următoarele argumente:

a) În primul rând, apreciem că referirea la faptul că nu i se poate imputa, la momentul analizei, comisiei de liberare condiționată faptul că persoana nu s-a angajat în muncă, deși a solicitat să muncească, este neclară. În acest sens, menționăm că, potrivit cadrului normativ în vigoare, munca prestată de persoanele private de libertate are impact asupra zilelor considerate ca executate. De asemenea, aceasta este luată în considerare de către comisia pentru liberare condiționată atunci când analizează conduita persoanei condamnate și a eforturile acesteia pentru reintegrare socială, cu ocazia formulării unei propuneri de acordare a liberării condiționate.

În atare condiții, apreciem că nu rezultă cu claritate modul în care ar urma să fie interpretată și pusă în aplicare dispoziția propusă, aspect contrar exigențelor privitoare la calitatea legii.

b) Considerăm că participarea efectivă a unei persoane private de libertate la activități lucrative are un efect pozitiv asupra procesului de reintegrare a acestuia. Prin urmare, participarea la muncă reprezintă o chestiune de fond cu impact pozitiv asupra procesului de reintegrare socială. În acest sens, amintim că una dintre condițiile analizate de către instanța de judecată atunci când decide acordarea liberării condiționate este și aceea de a avea convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.

În aceste condiții, apreciem că simpla manifestare a intenției de a munci formulată din partea persoanei private de libertate nu are niciun efect asupra procesului de îndreptare și reintegrare în societate, întrucât doar munca efectivă poate aduce beneficii concrete asupra comportamentului persoanei condamnate.

Fără a nega că culpa administrației locului de deținere în a asigura un loc de muncă nu poate fi imputabilă persoanei condamnate, considerăm că neparticiparea la activități lucrative nu poate fi apreciată, în temeiul legii, că are același impact asupra procesului de integrare socială ca o participare efectivă la astfel de activități.

10. În ceea ce privește reglementarea de la art. I pct. 11 din inițiativa legislativă, formulăm următoarele observații:

- considerăm că adăugarea propunerii de la alin. (5) al art. 90 nu contribuie cu o informație suplimentară față de prevederile *de lege lata*. Participarea la cursuri de instruire școlară și la demersuri de reintegrare socială se realizează, în general, ținând cont de mai multe criterii, în baza evaluărilor realizate și a recomandărilor formulate, care se consemnează în *Planul individualizat de evaluare și intervenție terapeutică* (în continuare, plan). Specialiștii urmăresc includerea persoanelor private de libertate în programele și activitățile din plan, în mod special a celor care au recomandare de instruire școlară. Activitatea de școlarizare reprezintă o prioritate pentru persoanele private de libertate, iar personalul de educație oferă consiliere individuală ori de câte ori este nevoie, pentru conștientizarea importanței acestui demers.

În plus, adăugarea alin. (6) nu era necesară, deoarece, la art. 97 alin. (3) lit. d) din *Legea nr. 254/2013* stabilește următoarele: „*Comisia formulează propuneri de liberare condiționată a persoanei condamnate, ținând seama de: (...) conduita persoanei condamnate și eforturile acesteia pentru reintegrare socială, în special în cadrul muncii prestate, al activităților educative, moral-religioase, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, precum și responsabilitățile încredințate, recompensele acordate și sancțiunile disciplinare aplicate; (...)*”.

De asemenea, la art. 28 alin. (9) și (10) din *Instrucțiunile privind evidența nominală și statistică a persoanelor private de libertate determinată de primire, punerea în executare a pedepselor și măsurilor privative de libertate, stabilirea și schimbarea regimului de executare, punerea în libertate și comunicarea actelor de procedură, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 2188/C/2022*, se prevede că:

”(9) *Conduita persoanei va fi apreciată pe întreaga perioadă de executare a pedepsei privative de libertate, prin evaluarea numărului de recompense acordate și sancțiuni disciplinare aplicate, gravitatea abaterilor disciplinare săvârșite, participarea la activități lucrative și demersurile de reintegrare socială desfășurate, aspecte ce sunt avute în vedere inclusiv în perioada de amânare.*

(10) *Eforturile de reintegrare socială reflectă modul în care persoana a îndeplinit recomandările din Planul individualizat de evaluare și intervenție educativă și terapeutică pe cele trei domenii de*

*intervenție: educație, asistență psihologică și asistență socială."*

De asemenea, apreciem că soluția propusă nu are natura unei reglementări unitare, aspect care este contrar prevederilor art. 1 alin. (5) din *Legea fundamentală*. În acest sens, subliniem că unele alineate propuse au un caracter general, referindu-se atât la toate formele de învățământ, iar altele doar la unele dintre acestea.

11. Cu privire la reglementarea de la art. I pct. 12 din inițiativa legislativă, considerăm că soluția *de lege ferenda* referitoare la introducerea unui nou articol, respectiv art. 99<sup>1</sup>, privitor la permisiunea de ieșire din penitenciar în interesul superior al copilului minor, derogă de la dispozițiile generale în materie prevăzute la art. 98 și 99 din *Legea nr. 254/2013*.

Astfel, precizăm următoarele argumente:

a) la art. 99 alin. (1) lit. c), din *Legea nr. 254/2013*, este stabilită în mod expres acordarea permisiunii de ieșire din penitenciar pentru menținerea relațiilor de familie. În această categorie este inclusă și menținerea legăturii dintre părintele privat de libertate și copiii minori ai acestuia. Propunerea transmisă extinde situațiile în care persoanele condamnate la pedeapsa închisorii, repartizate în regim închis, pot beneficia de permisiune de ieșire din penitenciar cu o durată mai mare de 24 ore.

În prezent, conform art. 99 din *Legea nr. 254/2013*, persoanele condamnate repartizate în regim închis pot beneficia de permisiunea de ieșire din penitenciar cu o durată de până la 5 zile, doar în situația în care aceasta participă la înhumarea soțului/soției, copilului, unui părinte, frate/soră, bunic sau bunică și dacă îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 98 alin. (1) din *Legea nr. 254/2013*,

b) legislația execuțional penală nu a distins până la acest moment cu privire la categoriile de persoane ce pot beneficia de permisiunea de ieșire din penitenciar, raportat strict la natura faptei. Propunerea formulată la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. a) contribuie la crearea unor dezechilibre, în sensul în care există în prezent deținuți condamnați pentru una din infracțiunile expres indicate care beneficiază sau au beneficiat de recompensa cu permisiunea de ieșire din penitenciar, având în vedere prevederile art. 99 alin. (1) lit. c) din *Legea nr. 254/2013*, nefiind eligibili conform propunerii pentru aceeași situație care practic se subscie menținerii relațiilor cu membrii de familie.

Mai mult, atragem atenția că pot exista situații în care persoana

care solicită o astfel de permisiune nu a săvârșit niciuna dintre infracțiunile expres enumerate, însă punerea sa în libertate ar putea pune în pericol siguranța publică sau, spre exemplu, ar periclita activitatea de urmărire penală sau judecată în alte cauze în care are calitate de inculpat.

c) referitor la propunerea formulată la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. b), apreciem că aceasta poate fi de natură a contribui la producerea unor evenimente negative, în sensul în care în activitatea practică schimbarea regimului de executare la sesizarea comisiei de disciplină se poate face doar în momentul în care sancțiunea rămâne definitivă. Având în vedere că sunt situații în care deținuții optează să epuizeze toate căile de atac în procedura disciplinară, conștienți fiind de termenele îndelungate (în activitatea practică sunt situații în care procedura disciplinară depășește 6 luni), întocmai pentru a evita sau întârzia momentul rămânerii definitive a sancțiunii, prevederea propusă constituie o vulnerabilitate, putând afecta siguranța misiunilor, a personalului și a societății în ansamblu.

Mai mult, prin această prevedere scopul procedurii disciplinare, astfel cum este descris în legislația execuțional penală, nu mai poate fi atins. Conform prevederilor legale în vigoare, o persoană privată de libertate nu poate face obiectul unei propuneri de recompensare atât timp cât face obiectul unei proceduri disciplinare care nu a fost finalizată. Procedura privește toate tipurile de abateri disciplinare, inclusiv cele foarte grave, fapt pentru care criteriul în cauză nu are nicio eficiență practică și subminează modul de executare a activităților la nivelul locurilor de deținere.

d) cu privire la propunerea formulată la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. c), menționăm că aceasta contravine întregului ansamblu ce privește mecanismul sancțiunilor și recompenselor.

Conform prevederilor aflate în vigoare, o persoană privată de libertate, care a fost sancționată disciplinar, nu poate beneficia de niciun alt tip de recompensă, până ce aceasta nu beneficiază de recompensa cu ridicarea unei sancțiuni disciplinare aplicate anterior. Practic, dacă propunerea s-ar aproba, deținuții sancționați disciplinar vor putea beneficia de permisiune de ieșire din penitenciar doar prin trecerea timpului (6 luni), deși sancțiunea disciplinară nu a fost ridicată.

e) apreciem că propunerea formulată la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. e) este neclară, întrucât nu stabilește cum se calculează numărul de credite invocat în cuprinsul normei. Astfel, pot fi situații în care deținuți sancționați disciplinar cu sancțiuni disciplinare rămase definitive mai vechi de 6 luni acumulează cele 20 credite din cuprinsul normei (1 zi

permisiune echivalează cu 60 credite), acestea putând fi calculate de la data depunerii (*de facto* toate persoanele private de libertate nou depuse în sistem parcurg *Programul de adaptare la condițiile privării de libertate*, la finalizare primind un sold de 10 credite - perioada de carantină și observare are o perioadă de 21 zile). Acest mod de calcul poate constitui și un factor discriminator față de restul persoanelor private de libertate, în condițiile în care recompensa cu permisiunea de ieșire din penitenciar este acordată pentru același motiv: menținerea relațiilor cu membrii de familie.

În propunerea formulată nu există nicio prevedere expresă cu privire la participarea la activități lucrative, educative, de asistență psihologică și asistență socială, ori prevenirea unor situații de risc la momentul formulării propunerii, acumularea unui număr de 20 credite nefiind o propunere suficientă pentru ilustrarea unui comportament pozitiv în rândul persoanelor private de libertate.

f) în ceea ce privește propunerea formulată la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. f), apreciem că aceasta este una formală, întrucât nu poate fi aplicabilă la prima propunere formulată, situație în care riscul producerii de evenimente negative este mult mai ridicat. În acest sens, amintim că condițiile prevăzute la alin. (1) sunt cumulative, și nu alternative.

Prin urmare, apreciem că pentru acordarea unei prime permisiuni de ieșire din penitenciar în interesul superior al copilului minor, este necesar ca condiția prevăzută la lit. f) să fie îndeplinită, situație imposibil de realizat în practică.

g) menționăm că propunerea formulată la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. g) cuprinde o serie de situații care nu pot fi verificate sau dovedite, administrația locului de deținere sau Administrația Națională a Penitenciarelor neavând competențe în a verifica astfel de evenimente, locul sau condițiile desfășurării acestora. Astfel, pot exista persoane private de libertate în privința cărora există anumite pedepse accesorii constând în interdicția de a comunica cu alte persoane private de libertate. Necunoașterea tuturor coordonatelor desfășurării unui anumit tip de eveniment poate conduce la producerea de incidente în spații în care se află un număr crescut de persoane minore. Mai mult, acordarea recompensei cu permisiunea de ieșire din penitenciar în sensul propus la data indicată (spre exemplu: prima și a doua zi de Crăciun) poate conduce la prezența în spațiul public a unui număr crescut de persoane private de libertate, fapt de natură a pune presiune pe structurile de ordine și siguranță publică.

Mai mult, dacă s-ar proceda la acordarea recompensei cu

permisiunea de ieșire din penitenciar pentru toate motivele invocate la art. 99<sup>1</sup> alin. (1) lit. g), numărul zilelor acordate pentru permisiunea de ieșire din penitenciar ar depăși totalul prevăzut de lege (30 de zile), fără a mai lua în considerare și cazurile expres prevăzute de art. 99 alin. (1) din *Legea nr. 254/2013*.

În concluzie, propunerea formulată nu este de natură a ilustra scopul executării pedepsei astfel cum acesta este definit de art. 3 din *Legea nr. 254/2013*, textul vizând doar asistarea deținuților, în vederea menținerii relațiilor cu mediul de suport, fără a avea în vedere și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În subsidiar, apreciem că era necesară analizarea oportunității reglementării unei astfel de ipoteze în cuprinsul dispozițiilor art. 99 alin. (1) din *Legea nr. 254/2013*, sub forma unui caz specific în vederea căruia poate fi acordată permisiunea de ieșire din penitenciar.

12. Cu privire la reglementarea de la art. II alin. (1) din prezenta inițiativă legislativă, subliniem că punerea în aplicare a unora dintre prevederile propuse prin prezenta inițiativă legislativă presupune adoptarea unor măsuri intermediare care necesită atât alocarea unor resurse financiare, cât și timp. În acest sens, apreciem că termenul de 90 de zile este unul insuficient.

Totodată, la reglementarea de la art. II alin. (3), menționăm că nu este clară referirea la programul de modernizare a infrastructurii penitenciare pentru conformitatea acesteia cu standardele prevăzute de prezenta lege. În acest sens, din analiza prezentei intervenții legislative reiese că astfel de standarde în materia infrastructurii penitenciare sunt cele prevăzute la propunerea *de lege ferenda* la art. 48 alin. (5), respectiv asigurarea unui spațiu util minim de 4 metri pătrați și acces zilnic la grupuri sanitare funcționale. Or, așa cum am menționat mai sus, aceste reguli sunt deja reglementate de legislația execuțional penală în vigoare.

Mai mult, după cum se cunoaște, în prezent se execută lucrări pentru construirea a două penitenciare noi, Penitenciarul P47 Berceni și Penitenciarul P48 Unguriu, în scopul de a crește capacitatea de cazare în sistemul penitenciar.

În ceea ce privește reglementarea de la art. II alin. (5), facem următoarele mențiuni:

Având în vedere că prezenta inițiativă legislativă cuprinde norme de fond în materia executării pedepselor a caror aplicare în practică are un caracter continuu, și nu anumite măsuri punctuale care trebuie puse în

aplicare într-un anumit termen, apreciem că norma propusă este neclară, sub aspectul perioadei de timp în care Administrația Națională a Penitenciarelor ar urma să prezinte raportatele semestriale expres menționate de norma propusă.

De asemenea, amintim că Parlamentul României deține deja competențe de a exercita controlul parlamentar cu privire la activitatea unor instituții și autorități publice, deținând deja instrumentele necesare în acest sens. Astfel, controlul parlamentar este exercitat prin mecanisme precum:

- întrebările și interpelările pe care deputații și senatorii le pot adresa membrilor Guvernului, potrivit art. 112 alin. (1) din *Constituția României, republicată*;

- posibilitatea introducerii moțiunilor simple și de cenzură, potrivit dispozițiilor art. 112 alin. (2), respectiv art. 113 din *Constituție*;

- anchete parlamentare constituite pentru verificarea unor aspecte circumstanțiate dintr-un anumit domeniu, potrivit art. 64 alin. (4) din *Constituție*;

- raportul privind activitatea Avocatului Poporului prezentat în fața Parlamentului, potrivit art. 60 din *Constituție*;

- raportul Curții de Conturi cu privire la conturile de gestiune ale bugetului public național din exercițiul bugetar expirat, cuprinzând și neregulile constatate, potrivit art. 140 alin. (2) din *Constituție*.

Totodată, potrivit art. 111 alin. (1) din *Legea fundamentală*, Guvernul și celelalte organe ale administrației publice, în cadrul controlului parlamentar al activității lor, sunt obligate să prezinte informațiile și documentele cerute de Camera Deputaților, de Senat sau de comisiile parlamentare, prin intermediul președinților acestora. Aceste dispoziții reprezintă expresia exercitării eficiente a controlului parlamentar care presupune dreptul deputaților și senatorilor de a cere informații autorităților publice și obligația acestora de a le furniza.

Pe cale de consecință, instituirea unui temei expres potrivit căruia Administrația Națională a Penitenciarelor va prezenta Parlamentului (prin Comisia juridică, de disciplină și imunități din cadrul Camerei Deputaților și prin Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională din cadrul Senatului) rapoarte semestriale privind implementarea prevederilor cuprinse în prezenta propunere legislativă nu este necesară ori justificată. În plus, reamintim că instituția Administrației Naționale a Penitenciarelor nu este o instituție autonomă, ci este o instituție subordonată Ministerului Justiției, directorul general al acesteia răspunzând în fața ministrului

justiției pentru întreaga activitate a sistemului administrației penitenciare.<sup>4</sup>

Astfel, Ministerul Justiției, în calitate de instituție supraordonată ierarhic și administrativ, coordonează și controlează activitatea Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Un eventual control parlamentar al activității Administrației Naționale a Penitenciarelor în direcția implementării prevederilor cuprinse în cadrul prezentei propuneri legislative, în măsura în care aceasta va fi adoptată de către Parlamentul României, poate fi exercitat prin intermediul întrebărilor și interpelărilor parlamentare, precum și prin activitatea eventualelor comisii parlamentare constituite în acest scop sau prin introducerea unor moțiuni simple.

13. Menționăm că Ministerul Sănătății nu are atribuții privind asigurarea personalului medical în cadrul locurilor de detenție administrate de Administrația Națională a Penitenciarelor (ANP) și nu poate încheia protocoale cu ANP în vederea asigurării personalului medical în penitenciare sau externalizării serviciilor medicale.

14. Apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar putea conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

Având în vedere constrângerile bugetare actuale, precizăm că inițiativa legislativă nu răspunde obiectivelor de politică fiscală.

Totodată, atașăm prezentului punct de vedere, anexa la adresa Ministerului Justiției nr.11/1633 din 08.05.2026 referitoare la analiza impactului financiar al prevederilor cuprinse în inițiativa legislativă.

---

<sup>4</sup> Potrivit art. 8 alin. (4) din Hotărârea nr. 1518/2024 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor.

### **III. Punctul de vedere al Guvernului**

**Având în vedere considerentele menționate, Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.**

**Cu stimă,**



**Gabi - Ilie BOLOJAN**

**PRIM-MINISTRU**

**Domnului deputat Sorin - Mihai GRINDEANU**

**Președintele Camerei Deputaților**



Anexa la adresa ...../1633/2026/08.05.2026

## Impact financiar

Propunere legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal (Bp. 761/2025, L97/2026; Plx 264/2026)

| - în mii lei (RON) -                                                     |             |                     |            |            |            |                    |
|--------------------------------------------------------------------------|-------------|---------------------|------------|------------|------------|--------------------|
| Indicatori                                                               | Anul curent | Următorii patru ani |            |            |            | Media pe cinci ani |
| 1.                                                                       | 2.          | 3.                  | 4.         | 5.         | 6.         | 7.                 |
| <b>4.1. Modificări ale veniturilor bugetare, plus/minus, din care:</b>   | -           | -                   | -          | -          | -          | -                  |
| <b>a) buget de stat, din acesta:</b>                                     | -           | -                   | -          | -          | -          | -                  |
| (i) impozit pe profit                                                    |             |                     |            |            |            |                    |
| (ii) impozit pe venit                                                    | -           | -                   | -          | -          | -          | -                  |
| <b>b) bugete locale</b>                                                  |             |                     |            |            |            |                    |
| (i) impozit pe profit                                                    |             |                     |            |            |            |                    |
| <b>c) bugetul asigurărilor sociale de stat</b>                           | -           | -                   | -          | -          | -          | -                  |
| (i) contribuții de asigurări                                             |             |                     |            |            |            | -                  |
| <b>d) alte tipuri de venituri</b>                                        | -           | -                   | -          | -          | -          | -                  |
| Venituri din cota de minim 25% reținuta pentru bugetul de stat           |             |                     |            |            |            |                    |
| <b>4.2. Modificări ale cheltuielilor bugetare, plus/minus, din care:</b> | 281,978.50  | 282,177.50          | 280,959.50 | 280,952.50 | 280,952.50 | 281,404.10         |

# MINISTERUL JUSTIȚIEI

|                                                                    |            |            |            |            |            |            |
|--------------------------------------------------------------------|------------|------------|------------|------------|------------|------------|
| a) buget de stat, din acesta:                                      | 281,978.50 | 282,177.50 | 280,959.50 | 280,952.50 | 280,952.50 | 281,404.10 |
| (i) cheltuieli de personal                                         |            |            |            |            |            |            |
| (ii) bunuri și servicii                                            | 281,978.50 | 282,177.50 | 280,959.50 | 280,952.50 | 280,952.50 | 281,404.10 |
| (iii) transferuri către instituții publice- cheltuieli de personal | -          | -          | -          | -          | -          | -          |
| b) bugete locale:                                                  |            |            |            |            |            |            |
| (i) cheltuieli de personal                                         |            |            |            |            |            |            |
| (ii) bunuri și servicii                                            |            |            |            |            |            |            |
| c) bugetul asigurărilor sociale de stat:                           |            |            |            |            |            |            |
| i) cheltuieli de personal                                          |            |            |            |            |            |            |
| ii) bunuri și servicii                                             |            |            |            |            |            |            |
| d) alte tipuri de cheltuieli                                       |            |            |            |            |            |            |
| Se va menționa natura acestora                                     |            |            |            |            |            |            |
| 4.3. Impact financiar, plus/ minus, din care:                      | 281,978.50 | 282,177.50 | 280,959.50 | 280,952.50 | 280,952.50 | 281,404.10 |
| a) buget de stat                                                   | 281,978.50 | 282,177.50 | 280,959.50 | 280,952.50 | 280,952.50 | 281,404.10 |
| b) bugete locale                                                   |            |            |            |            |            |            |
| 4.4. Propuneri pentru acoperirea creșterii cheltuielilor bugetare  |            |            |            |            |            |            |
| 4.5. Propuneri pentru a compensa reducerea veniturilor bugetare    |            |            |            |            |            |            |